

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kovácsits László ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Papp Gábor ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. december 6. napján meghozott, 19.P.25.400/2010/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes az általa üzemeltetett ... honlapon ...-án megjelentetett „...” című közleményben azzal, hogy azt a valós tény, mely szerint 2004-ben a ...i ...t jogerősen elítélték választási csalás miatt, ahol a szavazatvásárlás felperes neve javára történt, hamis színben tüntette fel annak elhallgatásával, hogy az adott bűncselekményhez felperes nevenek semmilyen köze nem volt, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alperest, hogy elégtétel adásaként a perbeli cikkel azonos elérhetőségen jelenítse meg az ítélet rendelkező részét kommentár nélkül az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül - legalább 30 napra, illetve, ha az eredeti közlemény tovább is fennmarad, egészen annak fennmaradásáig -, és a megállapított jogsértésért fejezze ki sajnálkozását.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 850.000 forintot és ennek 2010. június 6. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatát és 50.000 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A le nem rótt 78.000 forint kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból 18.000 forintot a felperes és 60.000 forintot az alperes köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1), (3) bekezdéseit, 3. § (1) bekezdését, 11. § (1) bekezdésének c) pontját, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. Cikkének 1. és 2. pontjait, az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 19. Cikkének 1., 2., és 3. bekezdéseit, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 163. § (1), (2), (3) bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) és (3) bekezdéseit, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait.

Az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében a felperes keresetét alaposnak ítélte. Annak elhallgatása, hogy az adott bűncselekményhez a felperesnek semmilyen köze nem volt, alkalmas hamis látszat keltésére, mert így az olvasó csak a felperes javára történt szavazatvásárlásról értesülhet. Arról a cikk azonban nem tudósított, hogy a felperesnek ehhez a cselekményhez semmilyen köze nem volt. Az olvasó a fogyatékos közlés alapján joggal vonhat le olyan következtetést, hogy amit a felperes érdekében végeztek az a felperes tudtával, legalábbis hallgatólagos beleegyezésével történt. A teljes közlés az lett volna, ha az alperes részéről egy mondatban rögzítik azt, hogy a felperesnek az adott bűncselekményről nem volt tudomása.

Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmények körében a jogsértést megállapította és elégtétel adására is kötelezte az alperest oly módon, hogy az ítélet rendelkező részét a perbeli cikkel azonos elérhetőséggel köteles közzétenni legalább 30 napi időtartamra. Ha a közlemény ezen túl is fennmarad, egészen a közlemény interneten való megtalálásáig.

A nem vagyoni kártérítés mérlegelése körében értékelte a felperes személyes előadását, mely szerint az eset következtében magyarázkodásra kényszerült, a történések megviselték idegállapotát, és a kellemetlenségek kiterjedtek a családjára is. A perben meghallgatott tanúk a felperes előadását alátámasztották, ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság értékelte **tanú1 neve**, **tanú2** és **tanú3 neve** tanúvallomásait.

A bírói gyakorlatra is figyelemmel az elsőfokú bíróság 850.000 forintban állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét. Figyelembe vette azt is, hogy hivatalos tudomása szerint számos más cikk is foglalkozott ugyanebben az időszakban a felperes személyével, és a ...i választási csalás ügyével. Nem volt megállapítható, hogy valamennyi negatív hatás kizárólag az alperesi cikkhez lenne köthető. Ez indokolta a nem vagyoni kártérítés részleges elutasítását.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Álláspontja szerint a felperes által sérelmezett, valós tartalmú kitétel nem kelt hamis látszatot, kizárólag a valóságnak megfelelően tájékoztatta az olvasókat. Mivel az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében tévesen határozott, ezért megalapozatlanok a jogkövetkezményre vonatkozó ítéleti rendelkezések is.

A perbeli cikkben írtakhoz hasonló témakörben, ugyanazon időszakban a felperes személyével kapcsolatosan számtalan cikk és közlés jelent meg. Sem a felperes, sem pedig a meghallgatott tanúk nem tudtak olyan konkrét hátrányokat megjelölni, melyek kifejezetten az alperes közléséhez kapcsolódtak volna. Utalt arra, hogy a per során éppen a felperes csatolta a ... hasonló tartalmú cikkét, mellyel kapcsolatosan sikeres sajtó-helyreigazítási eljárást indított.

Előadta, hogy a meghallgatott tanúk semmilyen hitelt érdemlő nyilatkozatot nem tudtak arra vonatkozóan tenni, hogy a felperest a perbeli cikk miatt valóban hátrányok érték. Általánosságban adták elő azt, hogy a felperes ideges és feszült volt, ami önmagában egy közszereplő politikus esetében nem adhat alapot nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Rámutatott továbbá, hogy a tanúk közül ketten a felperes beosztott munkatársai, ezért nyilatkozatuk elfogulatlanak nem tekinthető.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Elsősorban arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezésében semmilyen indokot nem tudott felhozni annak alátámasztására, hogy miért tartotta az elsőfokú bíróság ítéletét tévesnek és megalapozatlannak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellő részletességgel indokolta meg az álláspontját, amit a maga részéről teljes egészében elfogadott. Az a hivatkozás, mely szerint a kérdéses időszakban több hasonló tartalmú cikk jelent meg, a kártérítés összegének megállapítása során értékelési szempontot jelentett. Ez azonban az alperest a saját magatartása tekintetében nem mentesíti a felelősség alól. A tanúk elfogultságával kapcsolatban

megjegyezte, hogy a vele mindennapi és közvetlen kapcsolatban álló személyek tudnak hitelt érdemlően nyilatkozni a hátrányaival összefüggésben. A tanúk eseteleges elfoglaltságát álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellőképpen figyelembe vette.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen ismertette, ezért a Fővárosi Ítéltábla csak visszautal azokra, az alábbiak kiemelése mellett.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az alperes cikke alapvetően a felperes kormányzati pozícióra való kinevezésével foglalkozott, és ezzel összefüggésben foglalta össze röviden a felperes szakmai életútját. Ezt követően szerepel a felperes által sérelmezett mondat, melynek közlésével az a látszat keletkezett, hogy a szavazatvásárlásban a felperes is érintett volt, hiszen az a javára történt. A felperest ért jogsérelem a lényegi információ elhallgatásával keletkezett azzal, hogy az alperes nem közölte azt, az egyébként ismert tény, miszerint a felperesnek nem voltak ismeretei a szavazatvásárlásról. Ez pedig a teljes tényállás tekintetében lényegi körülmény elhallgatását jelenti, amely miatt a valóság hamis színben került feltüntetésre.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen foglalt állást a jogsértés megállapítása tekintetében, és helyesen alkalmazta az eltiltás és elégtételadás jogkövetkezményeit is a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontjai alapján.

Megfelelően rendelkezett az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés, mint szubjektív szankció alkalmazásáról is. A felperest a jogsértés miatt - attól függetlenül, hogy politikusként számos támadás értheti - igazolt hátrány érte. A felperes nem kizárólag a köztudomású tényekre alapította kártérítési igényét, hanem azt tanúkkal is alátámasztotta. Osztotta a másodfokú bíróság azt a felperesi álláspontot, hogy a legközelebbi munkatársai tudnak hitelt érdemlően nyilatkozni a felperesi jogsértéssel okozott sérelmeiről.

Az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés a hasonló perekben alkalmazott bírói gyakorlatnak megfelelt, nem volt eltúlzottnak tekinthető. A jogsértéssel okozott hátrány megítélése körében azt is értékelni kellett, hogy a jogsértő közlés egy széles körben ismert és elfogadott gazdasági lap internetes változatában jelent meg, ami a közölteknek az olvasók előtt nyomatékot ad. A másodfokú bíróság ezért a nem vagyoni kártérítés megítélése tekintetében is helybenhagyta az elsőfokú bíróság döntését a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontjára, 339. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésére hivatkozás mellett.

A fellebbezés eredménytelen maradt, ezért az alperes köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képviselő 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján számított ügyvédi munkadíja.

Az alperes köteles viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2012. június 26.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő